

Δωρεάν, adu. gratis: temere, immerito. Ioh. 15, 25: frustra. Gal. 2, 21. Quae duae posteriores notiones ex Hebraica lingua sunt.

Δωρέομαι, ἔμου, dono, largior. P. pass. δεδωρημένος, η, ον. α. I med. ἐδωρησάμην, ω, ατο.

Δώρημα, τος, τὸ, donum, beneficium. Iac. 1, 17.

Δῶρον, ς, ὄ, munus, donum. Δῶρα, ων, τὰ, sacrificia. Hebr. 11, 4. Sed Luc. 21, 4 τὰ δῶρα τῷ θεῷ est gazophylacium s. aerarium ecclesiasticum. conf. v. 1 & Marc. 12, 43.

Ε

¹Εα, vah. Aduerb. querentis, vel vehementer mirantis, vt ap. Aristoph. Plut. 285. Marc. 1, 24. Luc. 4, 34. Putatur vulgo dictum pro ἕαε, sine, fac me missum, a verbo ἔαω. sino. Sed videtur potius, vt Lat. vah, vocula factitia a sono.

²Εάν, coniunctio, si. Construitur cum subi. & opt., semel cum indic. I Ioh. 5, 15. Dicitur etiam ἄν per aphaeresin. Ioh. 20, 23.

³Εάνπερ, coniunct. si modo, si quidem. Hebr. 3, 6.

⁴Εάν & ἄν, saepe sunt μόρια δυναμικά, particulae potentiales, & fere postponantur verbis. Ioh. 14, 2 εἶπον ἄν, dixissem, seu dicere potuissem. interdum tamen desunt, vt Rom. 9, 3 ἠυχομένην (intell. ἄν) optarim. I Ioh. 2, 19 μεμενήκεισαν ἄν, mansissent utique, sane, profecto. Interdum, sed rarius, praeponuntur. Luc. 10, 13 πάλαι ἄν μετενόησαν, dudum resipiscent. ὅς εἰάν, quicumque. Matth. 11, 6. Luc.